

Baptism, Duncan Heaster. Lithuanian edition. Carelinks, PO Box 152 Menai NSW 2234 AUSTRALIA www.carelinks.net email: dh@heaster.org

Krikštas

Krikštas – viena pagrindinių Biblijos doktrinų (pvz.: Žyd 6:2). Tikrasis krikštas įmanomas tik aiškiai suvokus pagrindines Evangelijos tiesas. Jei norite iš tiesų susijungti su didžiąja viltimi, kuri Biblijos per Jėzų Kristų yra pažadėta, tuomet krikštas yra būtinas. „Išganymas ateina iš žydų“ (Jn 4:22), ta prasme, išganymo pažadas buvo duotas Abraomui ir jo palikuonims. Mes galime tikėtis, kad šie pažadai bus išpildyti mūsų atžvilgiu tik per krikštą tapdami šiais palikuonimis (Gal 3:22-29). Todėl Kristus aiškiai nurodė savo pasekėjams: „Keliaukite po pasaulį ir skelbkite Evangeliją (kurią vienija pažadas, duotas Abraomui – Gal 3:8) kiekvienam gyvam padarui. Tas, kuris tiki ir yra priėmęs krikštą, bus išgelbėtas (Mk 16:15-16).

Krikštas – naujo gyvenimo pradžia

Tikėjimas Evangelija vienatvėje neapsaugo mūsų. Krikštas nėra vien tik laisvai pasirenkamas priedas, jis yra būtina išganyimo sąlyga. Reikia visą gyvenimą sekti krikštu kaip nuolankumu Dievo žodžiui. Jėzus tai pabrėžė: „Iš tiesų sakau tau: kas negims iš vandens ir Dvasios, neįeis į Dievo karalystę“ (Jn 3:5). „Gimimas iš vandens“ siejamas su krikštu, po to žmogus turi gimti iš dvasios. Tai nuolatinis procesas: „Gimti vėl... per Dievo žodį“ (1 Pt 1:23). Taip įvyksta mums nuolat atliepiant Dievo dvasiniam žodžiui, kad mes gimstame iš dvasios.

Pakrikštyti Kristuje

Mes esame „pakrikštyti Kristuje“ (Gal 3:27), jo vardu (Apd 19:5; 8:16; Mt 28:19). Tai, kad esame pakrikštyti Kristuje – ne kokioje nors žmonių sukurtoje organizacijoje. Be krikšto nesame „Kristuje“ ir todėl nesame saugomi jo žodžio (Apd 4:12).

Krikštas būtinas tikrajam tikėjimui

Apaštalų darbų knyga parodo koks gyvybiškai svarbus yra krikštas ir pabrėžia kaip žmonės nedelsdami priėmė krikštą, vos tik pripažino Evangeliją (Apd 8:12,36-39; 9:18; 10:47; 16:15). Šis pabrėžimas yra suprantamas, kai pripažįstama, kad be krikšto mūsų Evangelijos studijos yra bergždžios. Kalėjimo prižiūrėtojas iš Filipų staiga atsidūrė gyvenimo krizėje po galingo žemės drebėjimo, kuris iki pamatų sugriovė jo kalėjimą, pasižymėjusį ypatingu saugumu. Kaliniai turėjo puikiausią galimybę pabėgti – o tai būtų kainavę jam gyvybę. Ir tada jo tikėjimas Biblija tapo toks tikras, kad „tą pačią nakties valandą... jis ir jo šeima nedelsiant pasikrikštijo“ (Apd 16:33). Daug abejojančiųjų krikštu galėtų pasisemti tikro įkvėpimo iš šio žmogaus. Tai, kad jis galėjo įgyvendinti šį tikėjimo aktą tokios didžiulės ir netikėtos problemos metu, yra pakankamas įrodymas, jog jis buvo pakankamai pažinęs Evangelijos tiesas ir suvokė, kad toks realus tikėjimas ateina tik girdint Dievo žodį (Rom 10:17; Apd 17:11).

Apaštalų darbų knyga 8:26-40 aprašo kaip Etiopijos išdo valdytojas studijavo Bibliją važiuodamas vežimu. Jis sutiko Pilypą ir išsamiai jam išaiškino Evangeliją, o taip pat ir pamokymus apie krikštą. Žmogiškai perfrazuojant, turėtų atrodyti neįmanoma paklusti nurodymui pasikrykštyti šioje dykumoje, kurioje nebuvo vandens. Tačiau Dievas

neduoda įsakymų, kurių, Jis žino, kad kai kurie žmonės negali įvykdyti. „Keliaudami toliau, jie privažiavo vandenį“, t.y. oazę, kurioje krikštas buvo įmanomas (Apd 8:36). Apaštala Paulių aplankė vizija, Kristaus siūsta, kuri taip užvaldė jo sąmonę, kad jis „pakilo ir pasikrikštijo“ iškart, vos tik tai tapo įmanoma (Apd 9:18). Vėliau, savo gyvenimą, priėmus krikštą, Paulius taip apibūdino: „aš veržiuosi pirmyn, į tikslą, siekiu laimikio aukštybėse...“ (Fil 3:7,8,13,14). Tai besiveržiančio pirmyn, siekiančio įveikti paskutinį, prieš finišą esantį etapą, atleto kalba. Štai tokia protinių bei fizinių pastangų koncentracija turi charakterizuoti mūsų gyvenimą, priėmus krikštą. Krikštas – tai kelio į Dievo karalystę pradžia; jis nėra vien tik bažnyčios ar tikėjimo pakeitimo ženklas, ar pasyvi įžanga į atsipalaidavimo kupiną gyvenimą, nerūpestinga ištikimybė keletui miglotai suprantamų Krikščionybės principų. Krikštas sujungia mus su nuolatinio Jėzaus nukryžiuavimo ir prisikėlimo pajautimu (Rom 6:3-5). Kaip tai buvo Pauliui tikroviška, taip tai tikroviška visiems, kas buvo pakrykštyti: krikštas – tai pasirinkimas, kurio niekuomet negalima atmesti. Visą gyvenimą mes būsime tikri, kad pasirinkome teisingai. Tik dėl keleto žmogiškųjų sprendimų galime būti visuomet tikri. Turi būti teisingai atsakyta į klausimą: „Kodėl aš neturėčiau būti pakrykštytas?“

Kaip mes turėtume būti pakrykštyti?

Egzistuoja plačiai paplitęs požiūris, kad krikštas, ypač kūdikių, turi būti atliekamas vandenių apšlakstant jų galvas (t.y. pakrikštijimas). Tai akivaizdus kontrastas Biblijos rekomenduojamam krikštui. Graikų kalbos žodis „baptizo“ nereiškia apšlakstyti; jis reiškia nusiprausimą ir panardinimą į vandenį visu kūnu. Šis žodis klasikinėje graikų kalboje yra susijęs su laivu skendimu ir panirimu (t.y. nugrimzdimu) į vandenį. Tai taip pat yra naudojama su nuoroda į krikštą tarsi drabužio viena spalva būtų pakeista į kitą. Pakeisti drabužio spalvą akivaizdžiai reiškia, kad jis turi būti visiškai įmerktas į dažomąjį skystį, o ne tai, jog jis tuo skysčiu turi būti apšlakstytas. Iš tiesų, toks panardinimas yra teisinga krikšto forma ir tai patvirtinama šiame posme: „Jonas krikštijo Enone, netoli Salimo, nes ten buvo daug vandens“ (Jn 3:23). Jonas pakrikštijo Jėzų Jordano upėje: „Pakrikštytas Jėzus tuoj išbrido iš vandens“ (Mt 3:13-16). Jo krikštas įvyko būtent per pasinerimą – jis „išbrido iš vandens“ po krikšto. Viena iš Jėzaus krikšto priešasčių buvo parodyti pavyzdį, kad niekas iš tiesų negali sekti Kristumi, tol kol nepaseks jo pavyzdžiu ir nepasikrikštys pasinerdamas. Pilypas ir Etiopijos išdo valdytojas „įbrido į vandenį. Pilypas jį pakrikštijo“ (Apd 8:38,39). Krikštas yra palaidojimas (Kol 2:12), kuris reiškia visišką uždangą. Krikštas vadinamas nuodėmių „nuplovimą“ (Apd 22:16). Tikrojo atsivertimo prasmė prilyginama „nuplovimui“ Apr 1:5; Tit 3:5; Žyd 10:22 ir kt. Ši nuplovimo kalba daug artimesnė krikštui pasineriant nei pašlakstant.

Senajame Testamente randami keletas nurodymų, kurie yra priimtinausi per nuplovimą siekiant Dievo (Kun 8:6; Iš 40:32; Įst 23:11; 2 Kar 5:9-14). Taigi, krikštas yra paremtas pasinerimu į vandenį, aplankius pirmam suvokimui apie esmines Šventojo Rašto tiesas.

Krikšto reikšmė

Vienas iš krikšto pasineriant paaiškinimų yra tai, jog pasinerimas po vandenių simbolizuoja mūsų ėjimą į mirtį – susijungimą su Kristaus mirtimi ir pažymi mūsų senojo gyvenimo nuodėmių ir neišmanymo „mirtį“. Išėjimas iš vandens sujungia mus su Kristaus prisikėlimu, suartina mus su prikėlimo amžinajam gyvenimui viltimi jam sugrįžus, lygiai

taip pat kaip gyvenant naują gyvenimą dabar, patirti triumfą prieš nuodėmes Kristaus pergalės prieš mirtį ir prisikėlimo sąskaita. (Rom 6:3-5). Kadangi išsigelbėjimas tapo įmanomu tik per Kristaus mirtį ir prisikėlimą, yra labai svarbu, kad susietume save su šiais dalykais jeigu norime būti saugūs. Yra tik vienas būdas tai padaryti – tai simbolinė mirtis ir prisikėlimas drauge su Kristume, kurią suteikia krikštas. Apšlakstymas pilnai neišreiškia šio simbolio.

Naujas gyvenimo būdas

Per krikštą „mūsų senasis „aš“ (gyvenimo būdas) yra nukryžiuotas“ kartu su Kristumi ant kryžiaus (Rom 6:6): Dievas „mus prikėlė gyventi su Kristumi“ (Ef 2:5). Ir vis dėlto, po krikšto išliks mūsų žmogiškoji prigimtis, o kūniškas gyvenimas ims kelti galvą. Mūsų kūno „nukryžiavimas“ – yra ilgalaikis procesas, kuris po krikšto tik prasideda, todėl kristus mokė tikinčiuosius pakelti jo kryžių kiekvieną dieną ir sekti juo procesijoje iki Kalvarijos (Lk 9:23). Nors gyvenimas iš tiesų nešant kryžių drauge su Kristumi nėra lengvas, neapsakomas yra prisikėlimo džiaugsmas ir paguoda. Kristus kalbėjo apie „taiką per kraują ant kryžiaus“ (Kol 1:20, taip pat Fil 4:7; Jn 14:27; 2 Kor 1:5). Žinojimas, kad mūsų prigimtinė esybė miršta, o tuo tarpu Jėzus labai aktyviai gyvena su mumis kiekviename mūsų patyriamame išgyvenime, išlaisvina mus. Didysis apaštalas Paulius dalijasi savo patirtimi apie visą tai, ką patyrė per ilgus, įvykių kupinus savo gyvenimo metus: „Esu nukryžiuotas kartu su Kristumi. Aš gyvenu, tačiau nebe aš, o gyvena manyje Kristus. Dabar, gyvendamas kūne, gyvenu tikėjimu į Dievo Sūnų, kuris pamilo mane ir paaukojo save už mane“ (Gal 2:20).

Saugomi Kristaus prisikėlimo

Susijungę su Kristaus prisikėlimu amžinajam gyvenimui, įgyjame tokio paties gyvenimo galimybę jam sugrįžus. Dalyvaudami šiame prisikėlime, galime būti saugūs (1 Pt 3:21). Jėzus išreiškė tai labai paprastais žodžiais: „Nes aš gyvenu ir jūs gyvensite“ (Jn 14:19). Taip pat ir Paulius: „Mus sutaikino su Dievu jo Sūnaus mirtis, tai juo labiau mus sutaikins jo gyvybė“ (Rom 5:10). Prisijungę prie Kristaus mirties ir kančios per krikštą ir mūsų kasdiniame gyvenime, mes būtinai įgysime ir dalį jo didžiame prisikėlime (Tim 2:11,12; 2 Kor 4:10, 11, 14; Fil 3:10, 11 pal. Gal 6:14). Evangelijos pagal Luką 3:12 eilutė papasakoja kaip: „Ėjo ir muitininkai krikštytis ir klausė: Mokytojau, o ką mums daryti?“ Troškimas priimti krikštą skiriasi nuo jo įgyvendinimu padarant kažką konkretaus mūsų gyvenimuose. Krikšto procesas veda mus prie realios Dievo malonės, atleidimo ir išgelbėjimo, o taip pat prie gyvo santykio su realiu Kristumi. Todėl neturime galimybės būti pasyviais ir nieko šiuo tikslu nedaryti.

Krikštas yra gyvybiškai svarbus išsigelbėjimui

Kuomet priimame krikštą, turime stengtis nebegrįžti prie savo nuodėmių, suvokdami, kad joms mes esame „mirę“ (Rom 6:2). Tai viena pagrindinių krikšto prasmų. Mes suvoksime, kad nekrikštytas pasaulis (įskaitant ir tuos, kurie buvo pakrikštyti neteisingai) neturi vilties, todėl mes turime stengtis visa širdimi įtikinti juos priimti krikštą. Krikštas niekada negali būti neatliktas; vardan jo mes nugyvename savo gyvenimus su atsakomybės prieš Dievą jausmu (1 Pt 1:17-19).

Saugoti Kristaus vardą

Nuostabiausia yra tai, kad pasikrikštyti Kristuje, reiškia, kad mes tarsi ankstyvosios brolijos nariai džiūgausime, kuomet būsime gėdijami už Kristaus vardo saugojimą (Mt 10:24,25). Mums „pakaks“ mūsų Viešpaties kančių pažinimo ir mūsų pačių įnašo matymo į visa tai.

Mylėjimas kito kaip savęs paties

Paulius, teigia, kad krikštas mums suteikia Kristaus kūną; ir todėl niekas neturi jausti neapykantos savo kūnui. Dėl to jis yra maitinamas ir saugomas. Tai ne tik reiškia, kad Viešpats taip saugos mus. (Ef 5:29-30). Tai reiškia, kad mes turime pagrindą savigarbai ir sveikai meilei sau (Viešpats būtent tai turi minty, kuomet teigia, kad turime mylėti savo artimą kaip save). Atsižvelgiant į tai, kad mūsų kūnas yra toks kaip ir Kristaus, daugiau mums nereikia skęsti savo nepilnavertiškumo pojūtyje ar mintyse, jog mums net neverta stengtis. Todėl mes turime iš tikrųjų mylėti savo brolius.

„Viena su Kristumi“

Priėmus krikštą Kristuje, visa, kas tiesa jam, tampa tiesa ir mums. Mes turime siekti tokios vienybės, nes: „visi jūs esate viena Kristuje Jėzuje“ (Gal 3:28). Mes „visi esame Dievo vaikai“ (Gal 3:26) dėl mūsų krikšto Dievo Sūnuje. Paulius toliau vardina priešastis teigdamas, kad kaip Kristus buvo „įvaikis“, kuris yra „viso šeimininkas“, „taip ir mes“ esame viso šeimininkai pagal įstatymą, sukurtą visiems laikams (Gal 4:1-3). Šios sąjungos pagrindas yra tai, kad yra tik vienas Jėzus ir būdami jame, mes gyvename gyvenimus, skirtus sekti vienu žmogumi. Ši vienybė tarp priėmusių krikštą tikinčiųjų yra pakankama, kad liūdyti ją visam pasauliui, atkreipti pasaulio dėmesį, kad visa tai yra tiesa.